

## Smakprov ur VITRIOL av Erik Helmfridsson

-----

Andetagen river i W:s hals och hans hjärta håller på att tränga ut ur bröstet på honom. Han har inte sprungit så här fort på länge och när han slutligen kastar sig över portens tröskel och hör den tunga dörren slå igen bakom honom, är han övertygad om att han inte kommer att kunna resa sig igen. Som en smutsig och svettig hög ligger han på marken och försöker med alla medel att behålla en liten del av sin värdighet. Då märker han att hans rock har fastnat i porten när den stängdes. Med pipande luftrör och muskler spända till bristningsgränsen av mjölksyra försöker W lirka sig ur rocken och få av ryggsäcken, för att sedan ta sig upp på benen igen utan att visa hur ont det gör. Han vänder sig om och ser en ståtligt klädd man i lång böljande blå mantel som står vid dörren och betraktar honom. Utan att kommentera W:s tillstånd låser mannen porten och överräcker nyckeln till kvinnan, som verkar helt oberörd av den vansinniga löpningen.

”Skulle jag kunna få ta loss min rock?” frågar W. Mannen ler mot honom och skakar sedan beklagande på huvudet.

”Jag är så ledsen min gode man,” svarar han med en djup melodisk stämma, ”men efter att *Vägens Jungfru* passerat tröskeln, kan inte porten öppnas igen. Även om jag verkligen skulle vilja släppa in fler, är det tyvärr omöjligt.”

Ljudet av hundratals upprörda röster hörs över muren, röster som bönar och ber om att bli insläppta. Men mannen står stoiskt kvar utan att röra en min.

”Så jag ska bara låta min rock ligga kvar här och följa med *Vägens Jungfru* in i slottet?” frågar W skeptiskt och gör ironiska citationstecken i luften kring *Vägens Jungfru*, även om han direkt ångrar denna plötsliga hånfullhet. ”Så får det bli”, svarar mannen med ett vänligt men bestämt leende, som inte lämnar något utrymme för diskussion.

Medan Therese pratar med en betjänt som antecknar hennes namn i en vacker kalvskinnsbok, betraktar W den vackra porten. Porten är rikt utsnidad med mönster och symboler. På var sida om porten står utsmyckade pelare, den ena föreställde en behagligt leende man med en skylt

med texten *Jag gratulerar*. På den andra sidan föreställer pelaren en beslöjad person med en skylt med texten *Jag beklagar*.

”Nu är det din tur.” W hör Therese pocka på hans uppmärksamhet.

”Oh, naturligtvis” säger W med lätt disträ röst. Han går fram till betjänten och uppger sitt namn, som skrivs ned i boken. Den unge mannen tackar med en kort nickning och vänder på klacken och skyndar in i slottet. En annan betjänt dyker strax upp bredvid dem.

”God kväll mitt herrskap och varmt välkomna. Här är er första gästpollett.” Han räcker över en ny gyllene pollett till dem var och bugar djupt. Denna pollett är lite mindre än de tidigare och har bokstäverna S.P.N. i relief på ena sidan.

”Ni får även dessa nya skor. De grova sulorna på era stövlar passar verkligen inte på slottets vackra golv.” Han gör ett tecken och en ung pojke kommer genast fram med två par skinnskor. Det ena paret är en ballerinasko i ljus mocka och det andra, en elegant handsydd herrsko, även det i ljus mocka.

”Menar du att vi ska byta skor?” frågar Therese bestört.

”Javisst,” säger betjänten, ”era gamla ger vi till de som ännu måste vandra på den långa och steniga vägen.” De sätter sig ner på en bänk vid sidan av den öppna gården och tar av sig sina stövlar.

När W stoppar ned sin fot i skon är det som att kliva ner i mjuk och varm bomull. Skon omsluter hans fot och har en så perfekt passform att den knappt känns.

”Hur är det möjligt att de vet precis vilken storlek jag har?” säger han förvånat och tittar på Therese, som även hon sitter helt förstummad. Aldrig har hon burit en så skön och samtidigt vacker sko. Även om den är öppen och ser opraktisk ut, sitter den som gjuten runt foten och är lätt som en fjäder. De ser på varandra och ett fänigt leende sprider sig över deras läppar.

I ögonvrån ser de hur den unge pojken kommer fram och hämtar deras stövlar, därefter går han fram till muren och till en stege som står lutad mot den. Med graciösa steg klättrar han upp för stegen och när han når murens topp, släpper han ner deras stövlar på andra sidan. Sedan klättrar han lika graciöst ner igen.

”Det här blir bara konstigare och konstigare” säger Therese och lägger sin hand på Ws. Hon lutar sig fram och ger honom en snabb kyss. ”Men det är fint att uppleva detta tillsammans med dig,” avslutar hon.

En lätt harkling hörs och de ser att två pager med var sin fackla står bredvid dem.

”Var goda och följ oss,” säger den ena. Therese och W reser sig upp och följer efter dem mot ett litet hus mitt på gården. Huset är svartmålat med flackt gräsbevuxet tak och har två dörrar bredvid varandra.

”Varsågoda, en till höger och en till vänster.” Säger pagen och pekar på de två dörrarna. W går till den högra dörren och Therese till den vänstra. Hon öppnar den försiktigt och tittar in. Innanför dörren är ett dunkelt upplyst rum som bara innehåller en stol och ett sminkbord med en stor spegel.

”Gå in och sätt er att vänta,” säger pagen som svar på den outtalade frågan. W och Therese tittar på varandra och med en axelryckning skiljs de åt.

Therese går in i rummet och sätter sig på stolen. Dörren stängs med ett klick bakom henne. Hon ser sig själv i spegeln och blir med ens mycket självmedveten. Hennes välborstade hår och diskreta, men väl utförda makeup, som hon lämnade lägenheten med för bara några timmar sedan bär nu tydliga spår av känslomässig och kroppslig stress. Håret är rufsigt och makeuren har på flera håll runnit ut och kladdat sig.

På sminkbordet står en ask med sminkborttagningsservetter och en skål av pärlemor. Hon tar upp en servett och i det dunkla ljuset börjar hon metodiskt rengöra sitt ansikte. När hon är färdig möter hon sin blick i spegeln. Det som sticker ut nu är alla hennes ringar i öronen. I vänster öra har hon sju ringar, en för varje planet, en för varje gång hon lovat sig själv att börja om. I det högra har hon bara en ring. Hon brukar säga att den är för solen; för den del av henne som fortfarande försöker lysa igenom mörkret, men egentligen vet hon inte. Oavsett vad betydelsen är känns det nu som om det kvittar.

Utan att tänka efter närmare tar hon sakta av sig en ring åt gången och lägger dem i den lilla skålen. Sedan tar hon av sig sitt halsband och den svala ametisten klirrar mot ringarna när hon försiktigt lägger ner även den i skålen. Sist tar hon av sig sina armband och låter dem få vila tillsammans med de övriga smyckena.

Tidigare har det alltid varit förknippat med ångest att ta av sig smycken, de är en så viktig del av hennes person och den bild hon vill visa för omvärlden. Denna gång känns det snarare som om varje smycke som avlägsnas hjälper henne att bli mer och mer avslappnad och lugn. När hon lagt alla sina smycken i skålen översköljs hon av en mäktig känsla av befrielse, som om hon hade lämnat en liten del av allt det mörka bakom sig och tagit ett steg i en riktning mot något ljusare.